

# ES PEDRIS LLARG



Núm. 67  
Març  
2004

Revista Municipal d'Informació i Cultura

BEGUR/ESCLANYÀ

## Torna el bon temps





Revista Municipal  
d'Informació i Cultura

Núm. 67  
Març 2004

\* \* \*

Edició:



Ajuntament de Begur

Redacció:

Arxiu Històric Municipal  
Bonaventura Carreras, 11  
17255 Begur  
Telèfon: 972 62 43 05  
E-mail: arxiunicipal@begur.org  
www.begur.org

Col·laboració:



Diputació de Girona

Serveis gràfics:

Imatge i Lletre, s.l.

Impressió:

Impremta Palé, SAL  
Clavé, 35 - Palafrugell

Dipòsit legal:

Gi - 802 - 1987

\* \* \*

Els conceptes i les opinions sostinguts en els articles signats que apareixen en **ES PEDRIS LLARG** no representen necessàriament l'opinió d'aquesta revista.

Recordem que les pàgines d'**ES PEDRIS LLARG** són obertes a tothom. Qualsevol persona que vulgui emetre llur opinió o col·laborar en la revista ha de lliurar els originals a la Redacció, fent-hi constar les seves dades personals i el seu telèfon, sense que això suposi cap compromís de publicació dels articles que no s'hagin sol·licitat expressament.

Alcaldia



## Per a una millor convivència

És cert que vivim en una societat cada cop més complexa i que molta gent adopta comportaments individualistes, sense pensar en el conjunt de la societat. Això ho podem veure d'una forma clara a nivell mundial. Quan veiem els desastres que passen en diferents punts del planeta, o la fam i la misèria en molts llocs del tercer món, la majoria de la ciutadania té la impressió que queda molt lluny. Estic convençut que una iniciativa política basada en pujar impostos per ajudar de forma més decidida al tercer món tindria poc suport popular.

Aquest individualisme, per desgràcia, també el veiem moltes vegades a nivell local, i això té molt a veure amb el que en diem civisme. Aparcar en una plaça reservada per a minusvàlids o en lloc reservat per a càrrega i descàrrega només pel fet d'estalviar-se uns metres de recorregut és una pràctica força habitual, que no té en compte els problemes que aquestes actituds poden provocar a persones amb minusvàlues o a persones que estan treballant. Sovint hi ha qui no en té prou perjudicant els altres, sinó que encara tenen la barra de posar el crit al cel quan la policia local recrimina la seva actuació.

Hi ha moltes més formes de manca de civisme: deixar campar els gossos

pel carrer, llençar aigua al carrer sense pensar en els veïns, no portar les escombraries al seu lloc, no utilitzar les papereres, no respectar senyals de trànsit... És dur pensar que hi ha vilatans a qui no els cau la cara de vergonya, quan amb aquests comportaments demostren no pensar en els altres.

Amb aquest editorial vull demanar a totes aquestes persones que reflexionin i pensin que la seva actuació perjudica la resta de ciutadans. Molta gent personalment m'ha retret ser massa tolerant des del Consistori. Segurament tenen raó. L'Ajuntament sempre podrà actuar de forma contundent quan així ho decideixi. Quan ho faci serà un dia trist.

Però, de fet, avui ja és un dia trist; en aquest sentit ho és cada dia, ja que tot i ser el municipi de la costa amb menys problemes policíacs, som un dels pobles amb més incivisme en el tema d'aparcament. Pensem-hi, si us plau, tots plegats una mica.

A tots, que passeu una bona Setmana Santa, amb el desig que la nova temporada turística segueixi en la línia dels darrers anys.

**CARLES ARNAU FERRER**  
Alcalde



## Extracte d'acords

### Comissió de Govern 25/11/03

- Es contracta l'empresa Enllumenats Costa Brava, SL per a la reforma de l'enllumenat públic del veïnat La Colomina d'Esclanyà (10.980 €).

### Ple 25/11/03

- S'aproven per unanimitat els projectes de remodelació i nou aparcament soterrat de Sa Tuna.

- S'acorda per unanimitat l'adjudicació del concurs públic per a l'exploració dels aparcaments municipals i zones blaves del municipi de Begur a l'empresa Aparcaments Remepark, SL.

- S'acorda per unanimitat ratificar la dissolució del Patronat Municipal de Turisme i alhora crear un Consell Municipal de Turisme.

### Comissió de Govern 9/12/03

- Es contracta l'empresa Decoresport, SA per al subministrament i col·locació de 352 seients al pavelló poliesportiu de Begur (5.091 €).

### Comissió de Govern 16/12/03

- Es contracta l'empresa Metallbisbal per al canvi de les obertures de l'Escola Dr. Arruga de Begur (20.983 €).

### Comissió de Govern 30/12/03

- S'aprova el pressupost (19.400 €) i es contracta l'empresa Floret, SL per dur a terme l'enderrocament de l'edifici de l'esquaix en adequació del solar per a la futura construcció d'un aparcament soterrani.

### Junta de Govern 7/01/04

- En ser necessària la substitució de diferent material informàtic de l'emissora municipal, s'acorda adquirir a l'empresa ICC Broadcast material informàtic per un import de 14.046 €.

### Ple 27/01/04

- S'acorda per unanimitat adjudicar les obres de Remodelació dels carrers Farmacèutic Mató i Casino a l'empresa Copcisa, SA pel preu de 279.555 €.

- S'aprova per unanimitat un conveni entre l'Ajuntament i l'empresa Copcisa, SA per a l'execució de les obres de construcció de la deixalleria municipal i la seva posterior explotació.

### Junta de Govern 17/02/04

- Es contracta l'empresa Metallbisbal per al canvi de les obertures de l'Escola l'Olivar Vell d'Esclanyà (9.894 €).

### Ple 24/02/04

- S'aprova per unanimitat el Pla parcial Les Argiles (s-20) d'Esclanyà.

### ATENCIÓ AL PÚBLIC DE L'ALCALDIA I REGIDORIES

Alcaldia: **Carles Arnau**  
Governació / Obres i Serveis  
Matí: De dilluns a divendres de 9 a 2

1r tinent d'alcalde: **Joan Català**  
Urbanisme / Medi Ambient / Consell Municipal d'Esclanyà  
Matí: De dilluns a divendres de 10 a 2  
Tarda: Dimecres, de 6 a 8 (Esclanyà)

2n tinent d'alcalde: **Francisco Vadillo**  
Esports / Festes / Gent Gran  
Tarda: Dimarts de 6 a 8

3r tinent d'alcalde: **Rosa Pérez**  
Ensenyament / Serveis Socials / Comerç  
Tarda: Dimarts de 6 a 8

Regidoria d'Hisenda / Cultura / Joventut / Ràdio i Cinema: **Joan Loureiro**  
Tarda: Dimarts de 6 a 8 (Escoles Velles)

Regidoria de Sanitat / Activitats al Casino i Esclanyà: **Neus Martínez**  
Tarda: Dimarts de 7 a 8 (Begur)  
Dijous de 4 a 5 (Esclanyà)

Regidoria de Platges i Serveis de neteja: **Joan Garcia**  
Matí: Dilluns i dijous de 12 a 1

Regidoria de Turisme: **Clara Dato**  
Matí: Dimarts d'11 a 1 (Oficina de Turisme)

**Grup Municipal Socialista**  
Tarda: Dimarts de 6 a 8  
Horari d'estiu: Dimarts de 10 a 12 matí.

*Nota: Es recomana concertar l'hora de visita amb antelació.*



Foto: Carreras

## Seguretat



POLICIA LOCAL 972 62 42 00  
972 62 34 78

MOSSOS D'ESQUADRA 088

INFORMACIÓ GENERAL 112  
(Àmbit tot Catalunya)

## Carnaval a Begur

El passat diumenge 22 de febrer es va celebrar, un any més, el tradicional Carnaval a Begur, al pavelló poliesportiu.

Es va fer el concurs de disfresses per categories i modalitats d'individual, parelles i comparses, on la participació va ser molt gran, cosa que ens satisfà molt.

Es va sortejar un cap de setmana a Andorra i tot va estar amenitzat pel

grup Pa d'Àngel, que van aconseguir que la festa tingués un gran èxit.

Cal destacar la incorporació d'un grup de joves en el Grup de Festes, fet que agraïm molt i que ens encoratja a continuar fent festes per al poble.

Moltes gràcies.

Fins l'any que ve!

**Grup de Festes**



Foto: A. Tapies

# Activitats a Esclanyà

## Activitats nadalenques

Són moltes les activitats que s'han fet a Esclanyà durant les passades festes de Nadal i n'hi ha hagut per a grans i petits. Un any més vam tenir la visita del pare Noël, que va aprofitar per passejar-se pels diferents veïnats. Els menuts de la casa van fer un fanalet per poder anar esperar els Reis, que, com sempre, van arribar amb el trenet ple de regals. A més, gràcies a les quines, organitzades per l'Associació de Gent Gran i la Comissió de Festes, més d'un

va poder omplir el rebost de neules i torrons.

Aquest any, i com a novetat, podem destacar la caminada del Sol Ixent de Sant Esteve. Una colla de matiners i matineres van anar fins a Ses Falgues a veure sortir el sol; una experiència, sens dubte, inoblidable. Esperem que tots hàgiu gaudit de les activitats nadalenques i que amb la vostra participació mantinguem viu l'esperit d'Esclanyà.

## Festa de l'arbre

Diumenge 21 de març, a les 16,30, plantem l'arbre a l'aparcament del veïnat Sant Josep.

I tot seguit, una mica de berenar al Local Polivalent.

Els més petits de la casa, podeu portar una pala de la vostra mida!!!

Us hi esperem a tots!

Organització: Comissió de Festes d'Esclanyà.



Quines d'Esclanyà.



El Rei blanc i els patges.

## Arriba el Carnaval!



El passat 21 de febrer la Sala Polivalent es va omplir de princeses, pallasos, guerrers, animalons... També hi va haver música, gresca, festa, balls i moltes ganes de passar-ho bé! Van ser molts els nens i nenes que van acudir-hi per celebrar el carnaval. Fefe i Cia va animar pares i nens amb les seves cançons i ens va fer passar a tots una tarda divertida i diferent.

**Consell Municipal d'Esclanyà**



Caminada del Sol Ixent de Sant Esteve.



## Aeròbic - 2004



El passat diumenge 15 de febrer es va celebrar al pavelló poliesportiu el VII Campionat d'Aeròbic per a Grups a Girona.

L'organització, un any més, va decidir fer-ho matí i tarda, la qual cosa ha fet que tot fos més organitzat i més controlat, ja que hi va haver un gran nombre de participants i molta aflluència de públic. Decisió, doncs, molt encertada, ja que així tant els organitzadors com els participants van poder gaudir plenament del campionat.

Moltes gràcies i fins l'any que ve!

**Grup de Festes**

## Aula Musical de Begur

El passat mes de desembre, com ja va essent costum, varen tenir lloc al casino cultural de Begur dues audicions musicals, a càrrec dels alumnes de l'Aula de Música de Begur. Dimecres 17, es va fer la instrumental, on els assistents varen poder gaudir de la música dels petits grups de cambra i actuacions individuals. I, dijous 18, tots els grups corals de l'Esparver varen oferir al públic una varietat de nades.

En aquests moments, tenim com a objectiu dos esdeveniments a tenir en compte i en els quals estem treballant de valent. Un, és un concert exclusivament de cambra amb nens de Palafrugell i Begur, programat per al mes d'abril, i l'altre, la participació de tots els grups corals de Begur, petits,

mitjans i grans, a la celebració del 20è aniversari de la coral infantil Els Violets de Palafrugell. Aquest concert tindrà lloc al Teatre Municipal de Palafrugell el dia 28 de febrer.

També, i per fer esment de les activitats musicals proposades pel SCIC en aquest curs, us volem informar que el grup Esparver Mitjans participarà el dia 24 d'abril en una trobada-taller que es farà a Avià, i el grup Esparver Grans cantaran l'obra *Tirant lo blanc* a l'Auditori de Barcelona juntament amb 200 cantaires més de tot Catalunya el 15 de maig.

Us hi esperem a tots i... molta música!

**Sari**



## Festa de la Gent Gran

Com cada any, l'Associació de Gent Gran de Begur ha celebrat la festa dedicada als socis que han complert 85 anys.

La festa va tenir lloc el dia 13 de desembre, dia de santa Llúcia, i fou amenitzada amb una cantada d'havaneres a càrrec del grup Els Tapers. Tot se-

guit, es va oferir un berenar a tots els assistents.

Enguany, els homenatjats varen ser Margot Pons, Antonio Alonso, Javier Reig i Ramon Domènech.

La celebració, a la qual també assistí l'alcalde de Begur, Carles Arnau, va ser tot un èxit.



Foto: Carreras

## Registre civil

NAIXEMENTS EN EL MUNICIPI DE BEGUR DURANT EL PERÍODE COMPRÈS ENTRE L'01-10-2003 I EL 31-12-2003

Data	Nounat/ada	Fill/a de:
24/10/2003	Nil CRIADO HERRERA Rafael	Criado Acebes
05/11/2003	Maria MORERA COLOMER	Francesc Xavier Morera Sadurní
25/11/2003	Arnau JOANA GARCIA	Francisco Javier Joana Bernal
14/12/2003	Leandro ESCUDERO BUSTOS	Antonio Leandro Escudero Segura

DEFUNCIONS I ENTERRAMENTS EN EL MUNICIPI DE BEGUR DURANT EL PERÍODE COMPRÈS ENTRE L'01-10-2003 I EL 31-12-2003

Nom	Data	Municipi de l'òbit
Rafael Castillo Romo	21/10/2003	PALAFRUGELL
José María Sáez Penoucos	29/11/2003	BEGUR
Francisca Pérez Puigcerver	03/12/2003	PALAFRUGELL
Rufino Torres Nieto	06/12/2003	GIRONA
Charles Benareau	25/12/2003	BEGUR
Francisca Trias Rubau	28/12/2003	PALAMÓS

CASAMENTS CELEBRATS EN EL MUNICIPI DE BEGUR DURANT EL PERÍODE COMPRÈS ENTRE L'01-10-2003 I EL 31-12-2003

Nom del nuvi	Nom de la núvia	Data celebració casament
Daniel MARTÍNEZ MARROQUÍN	Maria Ana ÚBEDA HERNÁNDEZ	15/11/2003
Jorge SÁNCHEZ DE LA ROSA	Akiko TATE	06/12/2003

## Miratges, a Begur



El passat dia 20 de febrer es va presentar l'exposició "Miratges, 300 anys de projectes no realitzats a les comarques gironines", que romandrà oberta fins al 7 de març. La presentació va anar a càrrec de Rosa M. Gil i Josep Mariné, coordinadors del projecte, i els autors de la recerca de Begur, l'arxiver municipal Lluís Costa i Joaquim Valentí Fiol.

"Miratges" és una exposició curiosa perquè posa l'èmfasi en aquells projectes que mai no van veure la llum i ens ofereix, per tant, l'altra cara de la història. Podem imaginar, doncs, com seria

el nostre present si aquelles propostes que no es van fer realitat haguessin reeixit.

En el cas de Begur, podem esmentar tres projectes que mai no arribaren a executar-se, tres miratges.

Per tal de potenciar un turisme que tot just s'intuïa, l'any 1932 es va fer l'avantprojecte de l'hotel Mar Blava, que havia d'ubicar-se a Sa Riera o Aiguablava i que havia de tenir 35 habitacions, sala de festes i magnífiques terrasses. El pressupost d'execució era de 549.516 pessetes de l'època.

Un altre projecte frustrat fou una escola amb habitatges per a mestres l'any 1952. L'edifici preveia dues aules de 50 alumnes, una per a nens i una per a nenes, amb tots els serveis necessaris i una biblioteca comuna. Els habitatges per als mestres s'havien d'ubicar prop de l'escola per tal de facilitar-los l'accés.

Finalment, cal esmentar els cinc blocs de pisos, amb un total de 41 habitatges, que s'havien de construir l'any 1978 a la urbanització Aiguafreda. Finalment només es va edificar el primer bloc, amb cinc apartaments, i més endavant la zona es va anar ocupant amb més apartaments però amb menys densitat de la que estava prevista en el projecte.



## Caminades populars

Enguany s'ha reactivat, a través de la Secció d'Excursionisme de l'Associació Esportiva de Begur, un programa de sortides o excursions per fer a peu que ja s'havia iniciat en anys anteriors però al qual ara s'han afegit noves rutes i nous indrets per caminar.

La primera sortida del 2004 es va fer el dia 16 de gener. Vam ser unes 30 persones, entre les quals n'hi havia de molt joves (8-9 anys) i de menys joves (60-65 anys), que sense pressa però sense perdre el pas vam pujar al castell del Montgrí. La caminada, amb la parada per esmorzar, d'altres per contemplar el paisatge i la visita i descans al castell, va durar unes tres hores, tal com estava previst.

Amb aquestes quatre ratlles vull felicitar qui l'havia organitzat perquè l'iti-

nerari ens va permetre gaudir d'unes magnífiques imatges del Baix i Alt Empordà. La ruta que es va fer va ser: Torroella – La Creu – Santa Caterina – Coll de Puig Roig – Castell – Cau del Duc – Torroella.



Cal dir que a mig matí la tramuntana va començar a bufar valenta i va fer baixar la temperatura de pressa, però també ens va oferir un bonic espectacle de núvols esquinçats, d'ombres i clarianes i de mar arriçada, que vam poder contemplar des d'un punt absolutament privilegiat.

La previsió és fer una caminada o sortida al mes, en diumenge, i solen ser al matí. La propera es farà el dia 28 de març per anar al puig de Montclar, a l'Ardenya (entre Sant Feliu de Guíxols i Santa Cristina). Trobareu informació al web de l'Ajuntament ([www.begur.org](http://www.begur.org)) i ans de cada sortida en cartells informatius de la via pública.

Animeu-vos i veniu-hi!

**MARTA ARNAU**

## Els trencacolls de la medicina

–Què, com es troba na Reparada?  
–No gaire bé. Haurem d’anar a veure es metge.  
–Heu d’anar a un especialista –digué en Jordi.  
–Ja hi anirem quan ens ho digui es metge –féu en Xicu.  
–Heu d’anar a ca l’especialista i explicar-li el que li passa a na Reparada.  
–Ja ho farem, tot això.  
–Sí, però aneu-hi amb compte perquè a vegades es deixen d’explicar coses que són essencials.  
–No home, no serem pas tan tòtils –féu en Xicu.  
–Oh, i a més que hi hagi sort, perquè el metge també podria badar i entendre o interpretar malament el que vosaltres li expliqueu –va insistir en Jordi.

–No, home, no. No ha de passar res de tot això.  
–Sí, sí... tu vés badant! El metge prescriurà unes proves (anàlisis, radiografies, ecografies, etc.) i poden ser les adients o que no vinguin a tomb.  
–Tornem-hi –féu en Xicu–, ¿que et penses que es metges sempre es passegem per sa lluna?  
–Oh, i encara que les proves siguin les adients, poden ser ben fetes o mal fetes...  
–Vinga, home, vinga.  
–I encara que siguin ben fetes, el metge les pot interpretar malament...  
–I què mes?  
–Que encara que les proves siguin les adients, fossin ben fetes i ben interpretades pel metge, el diagnòstic que en farà pot estar equivocat.

–*Buenu*, i què més? –féu en Xico acabant la paciència.  
–I els medicaments que repleti, encara que fossin correctes, poden no curar la malaltia i tenir efectes secundaris més o menys greus. Resultat: una curació insatisfactòria, la persistència de la malaltia o la malaltia agreujada...  
–I què hem de fer, doncs? –digué en Xicu ja amb la paciència acabada.  
–Doncs tornar a començar tot el procés amb uns altres facultatius –digué en Jordi tot estarrufat.  
–Doncs saps que et dic, Jordi? –digué en Xicu cridant–, el de sempre: puja aquí dalt i balla.

Amb l’assessorament del doctor Soler.

**GRÈVOL**

## Racó Poètic

### Àvia estimada

Tot mirant enrere recordo una humil dona.  
Una dona superactiva que no tancava les portes al coneixement,  
que no temia ni l’oratge i que es feia amb la gent.

No va néixer en un niu de roses ni li engalanaren el camí però el seu esperit de supervivència l’ha fet arribat fins aquí.

D’allà a aquí, ja n’han plogut moltes primaveres!  
Les fulles es comencen a marcir, però s’espera una nova brotada.

Els ànims són baixos i el talent de viure minva per moments, i és aquesta nova brotada que reviu el cirerer.

Un cirerer de branques rugoses que lluita contra el destí i li clava les urpes.

Però jo em pregunto:  
–Heu conegut mai cap persona que pugui frenar el procés d’envelliment?

La vellesa ens marca el final d’una etapa i ens obre les portes a una de nova.

Àvia  
t’estimo així com ets,  
no canviïs.  
I si ho fas  
deixa’ns una porta oberta  
per arribar on ara no pots.

**MONTSE CARRERAS**

### *Tothom té al seu pensar la senyera catalana*

La senyera catalana és de les boniques que hi ha: té uns colors tan vius que fa goig quan es pot mirar.

Però sempre ha passat i passarà que a algú no li agradarà: si tingués lliure la seva mà i un pot de pintura vermella

i amb força la pogués agafar, la tiraria al seu damunt perquè mai més es pogués alçar.

Si es pregunta segons a qui què és la terra catalana, al moment contestarà així:  
–Bona terra amb molta ufana!  
En d’altres la seva resposta serà:  
–Es diu que hi ha algun inconvenient perquè pogués ser més plana, un és que no hi bufés el vent de la forta i freda tramuntana; i l’altre són els catalans, quan puntegen la sardana, i tots encaixant les seves mans van desitjant que pogués ésser cada dia més humana.

Quan hom veu tanta foscor i del cel no veu gens de claror, Senyor feu que pari la tempesta perquè hi puguem veure millor. Obriu una forta clariana perquè tot quedi ben clar i així poder ajudar tota la raça humana. Sense deixar de pensar amb el que no té aixopluc i en el que no té recer quan bufa la tramuntana.

**PEPITA d’Esclanyà**

## Van Morrison a Barcelona

L'il·lustre Van Morrison tornà escollir Barcelona com a única ciutat a l'Estat espanyol per a la seva actuació, i ho va fer al Palau Sant Jordi. Es va limitar l'entrada a 4.500 espectadors, tots asseguts.

És tot un privilegi poder gaudir d'aquest cantant en directe. Notar com se t'ericen els pèls en sentir aquelles notes tan dolces, que de ben segur va-

ren fer recordar moments inoblidables a molts dels allà presents.

¿Com resumir tota la discografia d'aquest tros de cantant en un sol concert? Impossible.

Aleshores en Morrison es dedicà a repassar el seu últim treball, titulat *What's wrong this is picture*, amb petites pinzellades de treballs anteriors. El moment màgic del concert va arribar

amb la cançó *Sometimes we cry*, inclosa al treball del 98, *Healing game*.

Ara mateix l'escolto i penso que ens queda Morrison per estona.

Si teniu l'oportunitat de veure'l i us agrada la música feta poesia, no dubteu ni un sol moment i deixeu-vos portar per aquest il·lustre irlandès.

**TOMÁS ESTUDILLO**

## Dones i vents

Ja molt proper el meu veterà aniversari, he decidit regalar-me el vostre perdó i comprensió per llegir el comentari que, contra tota lògica i precisament per això, aquí us presento: Els vents de Begur i només a Begur es manifesten en tota la seva grandesa, la seva tebiesa, la seva violència i el seu llarg etcètera, per les seves dones, per les que habiten aquí, i no pas per aquelles previstes profecies dels isobàrics homes de les temperatures que generalment tenen la barra d'autoanomenar-se "homes del temps". Com si algun de nosaltres poguéssim ni tan sols sospitar què vol dir "temps"!

Que vinguin a Begur i vegin la Loli, la Carmen i la Rosa caminar per aquí i entendran el llevat que s'està aixecant. Que vegin que el suau però definitiu garbí està present perquè són a punt de sortir al carrer la Rosa Tarrés, la Margarita Dolz, la Montse Serra. Que sentin com l'amagat i ple de perfum xaloc es despertarà perquè les meravelloses turgències (igual que les anteriors, responsables d'aquells vents) de l'Olga

(mare d'en Jaç i en Blues), de la Conchi, de la Mercè, de la Neus, de l'Isa, de la Nuri, embogiran de gelosia per les meravelles que el mestre mestral posarà en marxa. Totortere, la Quimeta, Maracaibo, l'Elena, l'Eva, Satana, tantes i tantes que no recordo però que no oblidó, tantes delícies, tantes tetes –per què no dir-ho pel seu nom?–, tant d'amor encès i quasi abraçador quan el gregal sonava perquè la Marta Pruneda volia que gregal hi hagués i en Joan Pruneda, guitarra en mà, acompanyava que la resposta estava en el vent.

Tot això i molt més han despertat les ventades de Begur: totes i cada una de les seves dones. ¿Què ha passat quan tots aquests vents s'han endut tots els núvols, tota la humitat i el sol brilla fins a l'admiració? Senzillament que la Laura (Carreras) corre per allà; així com quan les brises ens porten les emocions inesborrables de l'Elvis és perquè la Sol és aquí. Així com la llum de Begur espera sempre, il·lusionada, que la Montse i l'Adela Pericot ens visi-

tin, estiguin aquí, que no se'n vagin.

I si la Remei i la Teresa, si la Paqui i la Tere, si la Paca i la Paca, si la Toñi i la Lucy i la Isabel creuen que estan exemptes de pecat en provocar els huracans que provoquen, s'equivoquen.

La meva quasi sempre borratxa però sàvia vida a Begur així es compromet a assegurar la certesa de les meves afirmacions, i davant la meva notària, M. Victoria. Però això ja són altres ciclons. I, ja per finalitzar aquest airejat i despentinat regal que us ofereixo, us comento que hi ha gent que m'ha assegurat que en altres pobles d'aquí prop, fins i tot en ciutats, també hi ha vents; evidentment són de rebot de Begur.

I el punt final no sóc qui per posarlo. El posen la Dolors (Es Castell) i la Maruja, que si elles creuen la plaça com només elles saben fer-ho, no cal dubtar-ho: hi haurà tramuntana.

**JORDI VALLVÉ**

## Estadístiques fal·lacioses

L'article "Apologia del tabac" (Jordi Vallvé, *Es Pedris Llarg*, 66, p. 14, 2003), conclou amb el mot més expressiu, polisèmic i, amb diferents accents, el més emprat en la nostra llengua, des del Racó d'Ademús fins a Alghero, des del Rosselló fins a la comarca de Crevillent, em mereix el major respecte. M'abstinc, doncs, de discutir la seva estadística sobre les virtuts del tabac, puix que, parafrasejant el filòsof,

ni jo us entenc a vós,  
ni vós m'entendreu a mi;  
i, per més que ens entenguéssim,  
tampoc ens entendríem.  
M'heu entès? Oi que no?  
Doncs entesos!

Car la seva estadística difereix un xic de la meva: Cinc morts; càncer; tots fumadors.

Ni un sol cas en dotze longeus, dels

quals, tres nonagenaris i una centenària; tots no fumadors!

Que alguns nonagenaris fumadors empedreïts encara piulin, pot ser interessant anecdòticament; irrellevant estadísticament.

Però, no he dit que no discutiria? Doncs potser que calli, re...!

**ALFRED ARRUGA FORGAS**



## Les matemàtiques no tenen trampa

A la biblioteca d'aquí, a Begur, hi podeu llegir un llibre que porta el nom de *L'home que calculava*, que és una novel·la de l'editorial Empúries sobre les matemàtiques, de l'autor Malba Tahan. El protagonista és un home que de petit havia estat pastor i cada dia comptava les ovelles del ramat unes quantes vegades per por d'equivocar-se. I va arribar a comptar amb tanta rapidesa i precisió que també es va entretenir a comptar els ocells d'una volada, i les paraules d'una conversa i, fins i tot, les lletres d'aquelles paraules. Finalment, a més de comptar, feia operacions aritmètiques amb els nombres dels seus comptes, i aquest home, que es deia Beremiz Samir, era persa i molt pobre.

Un dia que estava assegut a la vorera d'un camí comptant formigues i altres objectes va passar el bengalí Hank-Tade-Maià. La conversa va derivar ràpidament cap a qüestions numèriques i el persa li digué al bengalí que aquella figuera d'allà al davant tenia 4.678 fulles. El bengalí no s'ho va creure però el persa va insistir a comptar-li altres coses i va demostrar-li la seva habilitat en les qüestions matemàtiques

i, finalment, s'hagué de creure en el que li deia el persa. Finalment, el va convidar a marxar junts muntats tots dos en el camell del bengalí.

Al cap d'uniques quantes hores de camí, van trobar tres germans que discutien pel repartiment de l'herència de llur pare. El pare havia disposat que el fill gran rebria la meitat dels camells del ramat, el mitjà un terç i el petit un novè. En el ramat de camells, que era allà al costat, n'hi havia 35. És clar que no es posaven d'acord perquè la meitat de 35 fan 17 i mig; la tercera part de 35 és 11,67, i la novena part 3,89. Els camells, naturalment, no es podien trossejar.

Immediatament hi va intervenir el persa Samir i va resoldre el problema a satisfacció dels tres germans. Va dir: el meu amic Hank-Tade-Maià us regala el seu camell (muntats en el qual havien arribat). El persa va dissimular les protestes de Hank-Tade-Maià i li va pregar que s'esperés una mica, que ja veuria com s'acabaria tot allò. Prossegui: "Ara en teniu 36, de camells i, per tant, al germà gran n'hi toquen 18, al mitjà 12 i al petit 4. Ja no teniu motiu de discussió.

A tots us en toquen més que no pas abans".

Els germans van estar contents i conformes amb aquell repartiment.

Però resulta que 18 per al gran, més 12 per al mitjà, més 4 per al petit fan 34 camells i, per tant, en sobren dos (recordem que ara eren 36 camells). "D'aquests dos és just que torneu el seu al meu amic Hank-Tade-Maià i també és just que l'altre me'l regaleu a mi, ja que us he resolt el problema", acabà. D'aquesta manera, el persa i el bengalí van poder seguir el seu camí cap a Bagdad a dalt d'un camell cadascú.

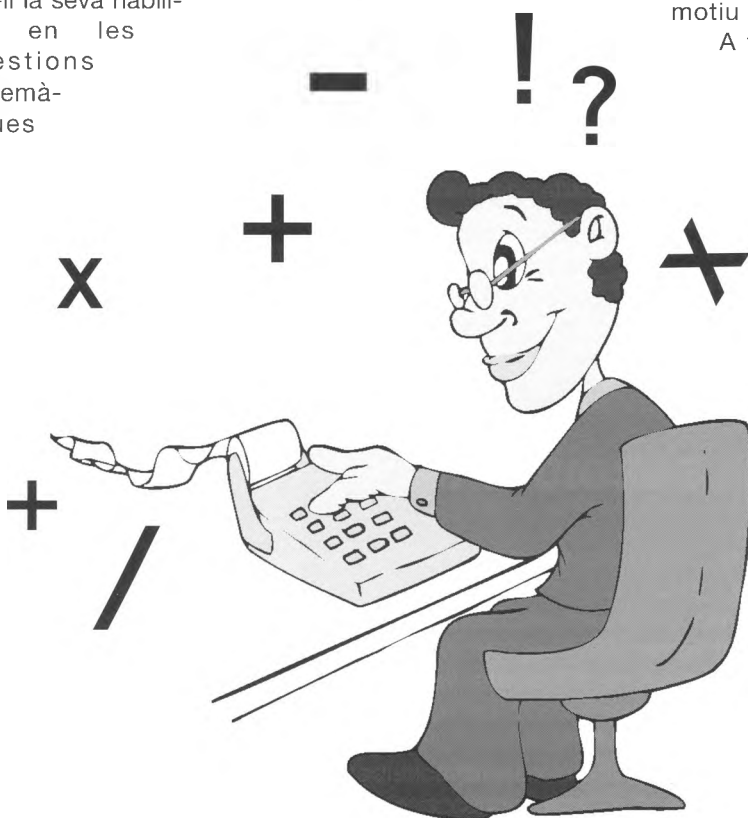
L'autor de l'esmentat llibre deixa el lector perplex, sense donar-li cap explicació. Solament al final del llibre es troba la solució del problema, i encara no gens ben explicada i entremig d'un munt de solucions a altres problemes que surten en el llibre.

I l'explicació d'aquest misteri fictici, com molts de vosaltres ja haureu endevinat, és que el pare no deixava tot el ramat als fills sinó solament el 94,44 %, ja que  $1/2 + 1/3 + 1/9 = 1/18 \times (9 + 6 + 2) = 17/18 = 0,9444$  del ramat o, el que és el mateix, el 94,44 %. Per tant, en deixava sense repartir el  $100,00 - 94,44 = 5,56$  %, que són  $35 \times 5,56/100 = 1,946$  camells, quasi dos.

El persa es va adonar que sobraven quasi dos camells i que augmentant el ramat en sobriarien més de dos, perquè el 94,44 % i el 5,56 % donarien resultats més grans. Però, ¿com es podia fer més gran el ramat? Regalant-los el camell que ells portaven, el camell del bengalí. Llavors, el ramat seria de 36 camells i, a més, l'herència es podria repartir sense fraccions, ja que 36 és divisible per 2, per 3 i per 9. Lògicament, els fills hi haurien d'estar d'acord.

Si repetim, doncs, els càlculs sobre un ramat de 36 camells, tenim que el 94,44 % de 36 són 33,99 camells i en sobren  $36 - 33,99 = 2,01$  camells. Un per al persa i l'altre per al bengalí.

En matemàtiques no poden haver-hi misteris ni enganys: tot té el seu perquè. I l'entreteniment amb problemes matemàtics és un exercici molt saludable, sobretot per a les persones grans.



## Per què tant menyspreu per la terra?



La Diagonal, 1939 - 2004.

Ens sentim ufans de la pàtria. País bellíssim; folklore i patrimoni cultural com pocs. Literatura d'una riquesa que ja la voldrien molts estats sobirans. Per què doncs aquest poble que vibra, es commou, palpita i s'emociona en sentir el *Cant de la Senyera*, el *Virolai*, *La Santa Espina* o *L'emigrant*, es dedica a la destrucció sistemàtica del seu país?

Curiosament, mentre a fora les destrosses pels humans es produeixen en temps de guerres –civils (unionistes contra confederats), incivils (com la nostra) o internacionals– a casa, en contrast amb Coventry, Dresde, Hiroshima... els estralls, gairebé tots, s'iniciaren en els *veinticinco años de paz*. Però no han cessat. Han augmentat durant la transició i en la *soi-disant* democràcia.

Això, pel que fa a la capital, més val deixar-ho córrer. Destinada a ser una de les ciutats més belles, entre muntanyes i mar: llevat de la Ciutat Vella, i algunes meravelles soltes, quina pena!

Perduda l'esperança de salvar el passeig de Gràcia, traçat òptim per a un bulevard preciós, ara és sols potable en nit de pluja suau, si s'evita mirar els costats. Puig que, excloent sis o set autèntiques joies

arquitectòniques, és un conglomerat –com bé deia Josep Pla– de cases caprici i exabruptes, producte d'una classe que creia que tenir diners equivalia a patent de fatxenderia.

Acabada la guerra quedava encara la possibilitat de fer del sector de ponent de la Diagonal (des de l'ara anomenada plaça Francesc Macià), aleshores verge, una de les avingudes més belles. Doncs no. Comparant una foto que vaig fer l'any 39 amb una d'enguany, quina incoherència de gratacels horripilants!

Puig que la capital no té remei, per què no salvar el paisatge? Doncs no! Del litoral, no en resta gairebé ni vestigi. Ni un mal record del que fou, després de les brutals degradacions per l'especulació immobiliària, com bé diu

Joan Badia (*Es Pedrís Llarg*, 66:8. 2003).

Comparar fotos d'antany amb la realitat actual fa plorar.

És clar que el paisatge restaria immaculat si mai on cap un arbre no fos permès posar-hi un totxo: evidentment, si hom ha de gaudir dels llocs bells, això és impossible.

Però si almenys haguéssim tingut la gràcia dels italians a Portofino i Amalfi, o dels nostres veïns del nord, que han edificat amb estil i harmonia! No: hem trinxat la costa i la destrucció segueix inexorablement. Llevat d'algunes digníssimes excepcions, el que impera són hotels d'allò més vulgar; apartaments i cases d'allò més tronat, que creixen com bolets.

La premsa, amb optimisme, proclama any darrere any l'augment del nombre de visitants. Però, en elevat percentatge, Europa ens envia una representació temptada pels preus rebentats i la beguda barata, que, en molts casos, aprofita que el mes de vacances surt més econòmic que no moure's de casa.

Ja en tenia de raó aquell que intitulà un article "Rèquiem per a la Costa Brava".

ALFRED ARRUGA



Foto: Joaquim Xicoy | Grau (1920).

## Les cales de Begur abans del turisme

En la primavera d'enguany s'ha celebrat el "Debat Costa Brava", que ha consistit en unes jornades de reflexió al voltant del tema del turisme i el seu impacte en el litoral gironí. Com va apuntar l'arquitecte Esteve Corominas, membre de la comissió tècnica del debat, "es tracta d'un final d'etapa de la gran eufòria d'edificació que va tenir el seu moment més àlgid als anys setanta i ara cal un redreçament clar del model urbanístic de la costa, conjuntament amb un replantejament del model territorial". En aquest context ens ha semblat oportú reproduir una idíl·lica imatge de Begur descrita per l'escriptor Josep Pla.

El massís de Begur, que vist de l'interior del país ofereix, coronat pel Puig Son Ric, un perfil d'una calma i d'una dolçor divines, presenta, davant del mar, una sèrie de cales d'una bellesa natural inoblidable. En un espai curtíssim d'anys, la invasió turística ha modificat la superfície de les coses. Ara, per als qui coneixem aquest país de l'època diríem arcaica, la persistència, en la memòria, del seu aspecte primitiu es manté intacta i insubstituïble. Jo he conegut tots els rocs d'aquest litoral, he tractat l'escassíssima gent que hi era arrelada, i hi he conviscut. Jo recordo molt bé aquells homes obscurs i esbo-

rrats. A Aigua-xellida hi havia l'Hermós, i a Fornells en Rata; a Sa Tuna, en Pere Pagell no parava d'un cap de dia a l'altre per fer gran la mainada; a Aiguafreda, hi havia el Miner, que era fi com el coral; a Sa Riera, Florià Pi pescava i caçava amb un aire de patriarca. A cada cala hi havia un amic amb casa parada, l'escopeta darrere la porta i un bot o una barca arran d'aigua. A dins de la solitud hivernal i llunyana de les cales de Begur, aquests homes delicats i ferotges feien una vida antiga, plena de calma.

L'Hermós, amb quatre cordelles, anava darrere del moixó i el calamars; Rata, amb les batudes, pescava la boga i el roger més gustós de l'aigua; Pagell, que era un pobre pescador, amb el palangre feia saltar el neret i el déntol de plata; el Miner matava el llobarro delicat, l'oblada, l'orada, els sards i les salpes. Florià ha tret més anxova i més sardina del golf que estrelles no hi ha en un cel de maig... Si feia mal temps en mar, sortien a matar un conill. Sabien els claps de rovellons; collien els primers espàrrecs; coneixien on creixia una herba tendra, on madurava el gotim de raïm, on penjava la figa de coll de dama. Endevinaven el temps, miraven el cel, espiaven la mar, sentien el vent al clatell, venien un peix, polsaven una vela, seguien un núvol, ensumaven un rastre, feien pronòstics prudents i enraonats. Tenien el paladar

fi i tot ho volien fresc. Cuinaven com els àngels i feien uns sofregits delicats. Tenien enginy a la mà, els sentits deserts, sentien créixer l'herba, dormien amb un ull obert...

No hi ha altra cultura que aquesta, en aquest món. La resta és dolor, neguit i cendra.

Probablement, a la nostra comarca aquests homes són els representatius. No hi ha ningú, entre nosaltres, que algun dia no hagi somniat fer la vida de pura llibertat, de ferotge independència que feien aquells homes. El nostre mal —que jo crec que és una virtut excelsa— és aquest: no tenim disciplina. Posats dins d'una vida ordenada, encara que estigui assegurada pel toc de campa-



na, ens migrem i ens esgrogueïm. No sentim l'exactitud. Quina cosa més estranya és l'exactitud! Un dia, a Flaçà, vaig trobar un del rodal que acabava de perdre el tren gros. Feia una cara de ràbia compungida. Anà a trobar un senyor que portava una gorra engalonada.

— A quina hora ha passat el tren? —preguntà amb una certa sonsònia.

—Ha passat a l'hora, a les 8.30.

—Així, he fet cinc minuts tard...?

—Exacte.

—Però què són cinc "tristos" minuts? —preguntà el de Palafrugell amb una cara de llàstima—. ¿Vol fer el favor de dir-m'ho, senyor "jefe"?

I és que la regimentació se'ns posa sobre l'estómac i ens fa una nosa insuportable. Tot ens va estret: la vida familiar, la vida social, l'obligació més lleugera. Qualsevol cosa ens ve de gust si no l'hem de fer per força; el més agradable se'ns torna amarg si ens és imposat per una raó o per una altra.

Tenim, en aquest punt, una sensibilitat molt fina, gairebé malaltissa. Només apreciem la gràcia. La gràcia no és mai exactitud: és el cop d'ull, el llambrec ràpid, la intuïció viva, la síntesi amable. Som caçadors furtius, mentre la caça no es faci esperar massa. Si la caça triga, l'abandonem per allò que presenti un enlluernament immediat. No tenim gaire constància. Som com el cul d'En Jaumet, que mai no està quiet. La nostra única preocupació és que no ens atrapin, que no ens lliguin, que no ens posin les morralles. Si algú ens fa la gara-gara, ens malfiem, tant com si ens tracten amb una cara llarga. En el fons, el nostre ideal és no tenir cap tracte, estar amb la gent que no ofereixi tractes. El nostre ideal és la llibertat absoluta, total.

Com s'ha de qualificar aquesta manera d'ésser? Diuen que som uns indisiplinats. És segur. Altres afirmen que tenim un temperament anàrquic. No ho sé pas. En general, un anarquista és un tipus de cafè, pàl·lid com un mort, que llegeix diaris i porta unes sabates ridícules d'última moda. Un anarquista no sap matar un conill, ni agafar un peix, ni trobar un clap de bolets, ni cercar un niu. Poseu un pollastre viu davant d'un anarquista i segur que s'espantarà. Es pensa que els pollastres ja neixen plomats. La gent d'aquí no cau mai en aquests errors lamentables. Des d'una època immemorial la gent d'ací ha hagut de cercar la vida allà on era. Aquesta podria ésser una conseqüència del providencialisme imposat per la llarga administració clerical que ha tingut el país. Potser la clau del nostre temperament és una religiositat incoercible. El cert és que hom ha hagut d'aprendre els oficis del mar i de la terra, de pescar i de caçar, de fer de pagès i de navegar. D'aquesta època antiga, només en queden escorrialles. Però hi ha encara qui ho sap fer tot bé. A les cales de Begur —abans del turisme— es trobaven d'aquests homes extraordinaris.

## Sa Riera sota la influència del turisme: de la pesca al sol i platja

El territori de la costa gironina ha sofert un canvi molt més que considerable arran de l'arribada del turisme a les nostres contrades, activitat que tot i iniciar-se tímidament en algunes localitats litorals al principi del segle XX de mà d'una clientela bàsicament regional, no es va consolidar definitivament fins al 1950, moment en què arrencà el turisme internacional i la Costa Brava es convertí en destinació de masses.

La importància i magnitud del fenomen turístic, que certament ha aportat molts beneficis (especialment econòmics) al conjunt de municipis del nostre litoral, ha comportat també importants transformacions en el si d'aquest territori, i ha arribat a alterar de manera profunda factors de naturalesa molt diversa, com poden ser els elements naturals i paisatgístics, les estructures i dinàmiques urbanes... però també, més enllà dels elements purament físics, tot el que han estat les formes de vida i els usos i costums tradicionals derivats de segles d'activitat (agro)pesquera a les nostres costes, bruscament interromputs per l'accelerat ritme de vida i les noves oportuni-

tats que comportà aquesta nova activitat.

Dins el conjunt del territori, uns dels espais més emblemàtics, per la seva importància dins del procés turístic, però també per la gran pressió de què han estat objecte, són sens dubte les platges: durant segles considerades únicament simples sorrals on feinejaven els pescadors i on es guardaven les barques quan no s'era a mar i que de sobte, pràcticament es pot dir que d'un any per l'altre, començaren a emplenar-se de gom a gom de cossos pàl·lids àvids de raigs de sol. Aquest va ser el cas també del municipi de Begur, vila tradicionalment pesquera i *curaiera*, però també agrària i surera, que veié com el turisme, atret per les belles calles en les quals la denominació Costa Brava certament fa honor al seu nom, redreçà la desfavorable situació econòmica i de despoblament que dominà en el municipi durant la primera meitat del segle XX, però que també hi introduí canvis importants que afectaren molt especialment els espais propers a les platges, com va ser el cas de la cala de Sa Riera.

### L'evolució dels usos i aprofitaments a la platja de Sa Riera

Passejant ara que és hivern per la platja de Sa Riera, gaudint del silenci i de la serenitat que ens ofereix aquest escenari natural, ara tan tranquil, fins i tot solitari, però en altres èpoques de l'any tan actiu i dinàmic, resulta més fàcil aturar-se un moment a imaginar com devia ser aquest mateix punt en aquelles èpoques en què Sa Riera era encara un petit nucli on tota la vida girava entorn de la pesca.

Segurament que si en aquests moments caigués en les nostres mans una fotografia d'aquest període ens arribaria com un record de vells temps, una estampa pintoresca d'un passat molt llunyà, i ens costaria d'imaginar que no fa més de 50 o 60 anys que la major part de les platges de la Costa Brava presentaven aquest aspecte encara tan natural, pràcticament inalterat, tan diferent del paisatge de ciment i alts edificis al qual ens hem acostumat i que cada cop assimilem més com a paisat-





Al llarg del segle XX, els tradicionals usos pesquers a la platja Sa Riera seran substituïts progressivament pels usos recreatius.

ge nostre original i propi. Aquest notable canvi de fisonomia va anar acompanyat, a més, d'un important canvi funcional, ja que també els usos i activitats portats a terme a la platja, i en general a tota la cala, han anat experimentat una evolució considerable des del principi de segle.

Així, analitzant l'evolució de la platja de Sa Riera durant els últims 100 anys, s'observa com tots aquests factors i transformacions derivades de la influència del fenomen turístic permeten distingir dues etapes ben diferenciades (com, de fet, passa a la pràctica totalitat de les platges de la Costa Brava), que seran clarament la de "l'abans" i la del "després" de l'arribada del turisme.

D'aquesta manera, iniciem aquest breu recordatori històric a la Sa Riera del principi de segle, quan era la principal platja pesquera de Begur, tal com esmenta Josep Pla, gràcies a la seva extraordinària riquesa en peix, motivada per la proximitat de la platja de Pals. Curiosament, i encara que actualment pugui semblar contradictori, durant tot aquest període la major activitat a la platja de Sa Riera tenia lloc durant la temporada hivernal; atès que mentre a l'estiu hi vivien i feinejaven únicament els mateixos pescadors de Sa Riera (segons M. Frigola, no més d'una dotzena cap als anys 30), a l'hivern, acabada la temporada de la teranyina, acudien a la platja tots els pescadors de Begur i un gran nombre de pescadors d'altres indrets, especialment de Palafrugell, a pescar el sardinal.

Durant molts anys, un dels trets més emblemàtics de la cala fou el perfil característic de les centenàries barraques dels pescadors, petits edificis de dues plantes, de les quals la primera era utilitzada per guardar-hi els estris i salar el peix, i la segona, a la qual s'accedia per una escala exterior, com a habitatge permanent o temporal. Aquestes construccions van ser durant molt temps les úniques de la cala, però a poc a poc se n'hi afegiren d'altres, ja molt més sumptuoses, propietat d'americanos o estiuejants, com per exemple la residència de Josep Antoni Pella, fill del cèlebre historiadore, localitzada a la banda dreta de la riera. No obstant això, aquestes noves construccions no van ser en general massa discordants amb l'estètica ge-

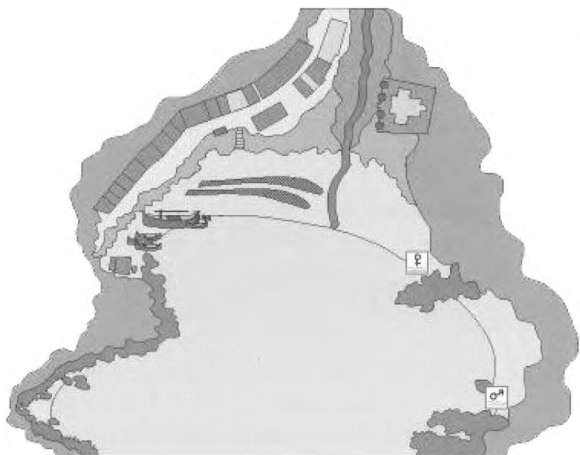
neral de la cala, com tampoc gaire nombroses. Això es va deure en part perquè Sa Riera no va ser la platja més apreciada pels rics americanos locals (que mostraren una clara preferència per Sa Tuna), però també a causa del llavors encara persistent grau d'aïllament del nucli de Begur, pràcticament només accessible per via marítima, fet que condicionà que el fenomen turístic hi fos pràcticament imperceptible fins al ple boom dels anys 50, a diferència d'altres localitats com Sant Feliu de Guíxols (especialment, en el cas de la platja de Sant Pol) o Lloret de Mar. En aquests municipis, l'activitat turística/ recreativa començà a sorgir-hi ja des de final del segle XIX, quan es començaren a popularitzar els banys de mar entre les

Taula 1. Serveis de temporada a la platja de Sa Riera (anys 1971-1978)

Any d'inici de l'activitat	Classificació de l'activitat	Altres sol·licituds anys posteriors	Nombre d'unitats	Superfície (m <sup>2</sup> )
1971	Patins	NO (canvi per velers)	8	54
1971	Patins	1972, 1973, 1974,	6	No consta
	Gondolines	1975, 1976, 1977, 1978	5	
1972	Àrea varada de velers	No consten	No consta	54
1972	Terrassa i barra bar	1974, 1975	1	48
1972	Velers de lloguer	1973	5	No consta
1974	Terrassa	1976, 1977, 1978	1	64

Font: Expedients d'usos i serveis de temporada per a la platja de Sa Riera (Arxiu Municipal de Begur).

### USOS I APROFITAMENTS A LA PLATJA DE SA RIERA Anys 30



#### USOS DEL SÒL

- Platja
- Botigues
- Cases d'estiuieg/americanos
- Safareig públic
- Vegetació espontània (ribera)
- Vegetació espontània (duna/platja)
- Vegetació espontània (bosc/penya segat)
- Riera

#### USOS I APROFITAMENTS DE LA PLATJA

- Platja dels homes
- Platja de les dones
- Teranyines
- Embarcacions de pesca
- Xarxes de pesca

Font: Elaboració pròpia



### USOS I APROFITAMENTS A LA PLATJA DE SA RIERA Any 2003



#### USOS DEL SÒL

- Platja
- Àrea edificada
- Plaça
- Urbanització extensiva
- Vegetació espontània
- Camí de ronda/accés urbanitzacions
- Riera
- Plataforma formigó/embarcador

#### USOS I APROFITAMENTS DE LA PLATJA

- Hamaques i ombrel·les
- Quiosc Bar
- Patins
- Gondolines
- Piragües
- Club Nàutic
- Terrassa Restaurant/Bar
- Dutes
- Embarcacions de pesca
- Passarel·les d'accés a la platja
- Balissat delimitació zona banyistes
- Camp de Boies (Club Nàutic)

Font: Elaboració pròpia



classes burgeses, fet que motivà l'aparició de les primeres infraestructures de caràcter turístic i/o recreatiu a les platges, com per exemple les casetes de bany o establiments ja de major entitat, com els coneguts Banys de Sant Elm i de Sant Pol a Sant Feliu de Guíxols.

En el cas de Sa Riera, però, en referència al que es podria considerar estrictament com a ús de l'espai de platja, cal dir que en aquest període va ser utilitzada pràcticament només per a finalitats pesqueres, especialment per guardar-hi les embarcacions i per a l'estesa de les xarxes, activitats que es

concentraven en el sector de llevant, de manera que restava totalment infrautilitzada tota la seva banda dreta, més enllà de la riera. A poc a poc, però, les noves modes s'imposaren i a partir de les primeres dècades del segle XX Sa Riera abandonà la marcada monofuncionalitat pesquera que l'havia caracteritzat fins al moment i s'obrí als primers

usos recreatius, de manera que –tot i que sempre en un volum discret– els habitants de Begur començaren a practicar també banys de mar, considerats font de salut i amb importants propietats terapèutiques. En relació amb aquest fet, un aspecte curiós és que a l'inici de la pràctica dels banys de mar era costum la separació de sexes per tal de garantir la "moralitat pública", i es designaven platges o sectors diferents per a homes i dones. Així fou també a la platja de Sa Riera, en la qual hom podia trobar la platja "dels homes" i la platja de "les dones", separades pel sortint rocós de Sa Piroлта (que actualment ha pràcticament desaparegut amb el rebliment de sorra). D'aquesta manera, mentre el sector de la platja que quedava en el costat esquerre de la roca era ocupat per les dones, els homes la vorejaven i s'establien a la cala del Rei, en el seu sector més allunyat de Sa Piroлта, entre el penya-segat i un altre sortint rocós, allunyats al màxim possible de les do-





-Bagur:  
-Plaja de Sa Riera:  
-v. Farnoli.



nes per evitar indiscrecions i no caure en la immoralitat (tot i que els vestits de bany arribaven fins als genolls).

Aquests primers usos turístics es mantingueren en un flux discret fins als anys 50, en què començaren a arribar a les costes gironines els grans fluxos internacionals. En el cas de Sa Riera, fou determinant la construcció i posterior millora de la carretera des de Begur: millorà sensiblement les comunicacions i tragué la cala de l'aïllament que l'havia caracteritzat fins al moment, i suposà el punt d'arrencada definitiu per a la seva projecció turística i la inversió del que fins al moment havia estat el ritme habitual –la màxima freqüentació a l'hivern–, ja que passà a presentar una activitat molt forta a l'estiu i a restar pràcticament deserta durant els mesos de temporada baixa.

D'aquesta manera, trobem ja a partir dels anys 60-70 una Sa Riera essencialment turística, especialment de segona residència, i en la qual la proporció d'usos pesquers i recreatius va quedar clarament capgirada, tant pel que fa al conjunt de la cala (en la qual les activitats econòmiques cada cop estaven més orientades al turisme) com a nivell dels mateixos usos a la platja, en què es passà a la convivència de les últimes embarcacions de pesca amb les d'esbarjo del Club Nàutic, velers i patins (tal com es pot veure a la taula 1, en la qual es mostra la relació d'usos i serveis de temporada corresponents a la dècada dels 70 que es conserven a l'Arxiu de Begur), i en la qual ja no eren les xarxes les que s'estenien al sol, sinó les tovalloles dels turistes.

Aquesta tendència continuà durant les dècades següents i provocà finalment la desaparició total dels usos

pesquers (com a mínim a nivell professional), i l'ocupació final de tot l'espai de platja per part dels usos recreatius, però clarament separats en dues unitats diferenciades: per una banda el sector dret, a més de la platja de Port des Pi, destinat a banyistes i usuaris que volen prendre el sol, i per l'altra el sector esquerre, ocupat per les activitats nàutiques (Club Nàutic Sa Riera i alguns serveis de temporada com patins i piragües); les embarcacions, per tant, mantingueren la mateixa ubicació a la cala que la ocupada per les pesqueres durant segles, tot i que amb unes condicions totalment diferents.

Cal dir, a més, que aquest canvi important d'usos i el pas a la lògica turística comportà també transformacions a nivell físic i de fesomia de la cala, tant a primera línia de mar com

en els vessants boscosos circumdants, que començaren a ser envaïts pels blocs d'apartaments i les urbanitzacions de segones residències. La major transformació es donà, però, al front marítim, on la progressiva urbanització convertí l'antic nucli pesquer en un espai ja marcadament urbà, féu desaparèixer un dels elements més emblemàtics de la cala –el seu típic perfil de les barraques de pescadors, que van ser reconvertides en la seva pràctica totalitat en nous edificis de diverses plantes, davant del desig de proximitat a la platja dels nouvinguts–, i tingué lloc l'artificialització de la riera que dóna nom a la cala, on la cimentació i canalització del seu tram final acabaran fent desaparèixer tot rastre de naturalitat.

**CLÀUDIA RIERA**



-v. Farnoli.

-Bagur: Vista parcial de Sa Riera i Chalet de P. Pella i Forgas

## Presentació dels equips de bàsquet



## El futbol a Begur



Presentació dels equips de futbol base de l'AE Begur, el passat dia 1 de febrer.

Tot seguit, es va disputar un partit entre pares i entrenadors.

El dissabte dia 7 de febrer es va realitzar la presentació dels equips de bàsquet de l'AE Begur. En veure aquests nens/es i nois amb els seus entrenadors mirant il·lusionats i contents la grada amb els pares i mares, avis i amics, voldria comentar certs aspectes considerats, actualment, de gran importància.

### Entrenadors... i alguna cosa més

Les persones que estan treballant amb la mainada, tant els entrenadors com els ajudants, a més dels coneixements tècnics i tàctics també ensenyen hàbits de relació i comportament, tant o més importants que els anteriors.

La convivència amb totes les persones que es troben al seu voltant –jugadors, àrbitres...–, el respecte pels companys, pel contrari o per l'àrbitre, l'esforç, la satisfacció del treball ben fet... són valors que l'entrenador ha de saber infondre en aquests nens i nenes que es troben en formació.

Les persones que envolten aquesta mainada, principalment pares i entrenadors, han de saber valorar-los l'esforç que fan per millorar dia a dia, entrenament rere entrenament. Tots hem de tenir el cert grau de paciència i respec-

tar-nos, ja que tots som necessaris en aquest escenari: jugadors, àrbitres, pares, entrenadors, directius... El bàsquet ha de ser aquell lloc on el vostre fill/a s'acabi de relacionar amb l'entorn, on conegui nous companys, nous amics d'altres pobles, on certament millori tècnicament i tàcticament, però on també aprengui a apreciar l'esforç d'altres col·lectius de persones que fan possible que ell pugui jugar, començant pels jugadors/es de l'equip contrari o per l'àrbitre. Tots juguen i tots poden equivocar-se.

Aquest any és l'Any Europeu de l'Educació per mitjà de l'Esport, que s'ha marcat com a objectiu sensibilitzar els ciutadans europeus sobre la importància de l'esport per al desenvolupament de la personalitat i de les relacions socials. Des d'aquí encoratgem tothom que es faci partícip d'aquest projecte, i que siguem capaços de respectar tots els col·lectius que ens hi trobem, ja que d'aquesta manera certament també ajudarem a fer créixer els nostres fills/es.

Esperem que pares, avis i amics seguiri venint a veure els vostres fills/es jugar, ja que de ben segur us ho agrairan.

**ROGELI NIETO**  
Coordinador de bàsquet

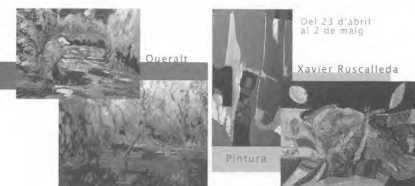
### CARTELL SALA EXPOSICIONS 1r SEMESTRE

#### 04 EXPOBEGUR S'ICIONS

primer semestre  
"Miratges, 300 anys de projectes no realitzats a les comarques gironines"  
Del 20 de febrer al 7 de març



Francesc Ribugent Pintura Del 23 de març al 12 d'abril



Xavier Rusalleda Pintura Del 23 d'abril al 2 de maig



Yoshiyasu Zenitani Pintura Del 8 al 16 de maig

Sala Municipal d'Exposicions Sonaventura Carreres, 11  
Horari: De dilluns a dissabte de 9 a 3 de la tarda. Diumenges de 10 a 2 del migdia.